

Τα Φυτά των Λουλουδιών

Μια φορά κι έναν καιρό, στις πλαγιές του Ψηλορείτη, σε μια κρυφή κοιλάδα, εκεί όπου τα βουνά αγκαλιάζουν τη γη και τα ρυάκια ψιθυρίζουν αρχαία τραγούδια, υπήρχε ένας ιδιαίτερος κήπος. Δεν ήταν φτιαγμένος από καλλωπιστικά φυτά ούτε από εξωτικά λουλούδια. Ήταν γεμάτος με τα πιο ξεχωριστά φυτά της κρητικής χλωρίδας. Τα *Φυτά των Λουλουδιών*. Φυτά λουλούδια .. Φυτά με ξεχωριστό χρώμα και ικανότητες..Κάθε φυτό ήταν μοναδικό. Το καθένα είχε μια ιδιαιτερότητα που αντί να τα περιορίζει, τα έκανε να απλώνουν το φύλλωμά τους και να σκορπούν ευωδίες παντού. Την ιδιαιτερότητα αυτή την ονόμασαν «Αναπηρία». Αναπηρίες που σαν μικρά θαύματα τους έδιναν ξεχωριστές δυνάμεις.

Μα ένα καλοκαίρι, κάτι παράξενο συνέβη! Η βροχή δεν ήρθε. Ο ήλιος έκαιγε ανελήτητα και τα περισσότερα φυτά άρχισαν να μαραίνονται. Ο άνεμος λυσομανούσε κι αυτά που ήταν ψηλά και περήφανα δεν άντεξαν.

Τότε η σοφή γιαγιά Λεβάντα κι ο γέρο-Πλάτανος κάλεσαν όλα τα φυτά στην πλατεία της κοιλάδας. «Αγαπητά μας παιδιά,» είπαν με τη ζεστή φωνή τους, «ο Κήπος του Ψηλορείτη χρειάζεται τη βοήθειά σας. Τα λουλούδια μαραίνονται, και μόνο εσείς μπορείτε να τα σώσετε! Κάθε ένα από εσάς έχει ένα μοναδικό χάρισμα. Όταν τα ενώσετε, ο κήπος θα ξαναζωντανέψει».

Τα φυτά αμέσως συμφώνησαν να αναλάβουν την αποστολή. Τον πρώτο ρόλο τον πήρε η Μαλοτίρα , που συχνά έγερνε από τον δυνατό άνεμο και δεν μπορούσε να σταθεί ίσια όπως τα άλλα φυτά. «Δεν μπορούμε να αφήσουμε τον κήπο να μαραθεί!» είπε η Μαλοτίρα με δυνατή φωνή. «Εγώ έχω μάθει να βρίσκω το νερό ακόμη και στα πιο δύσκολα μέρη της γης. Θα φέρω την υγρασία από τα βάθη του εδάφους». Με τις ρίζες της λοιπόν , που πήγαιναν βαθιά στο χώμα, ξεκίνησε να φέρνει υγρασία από τα βάθη της γης. Έδωσε λίγη από τη δροσιά της στα διψασμένα φυτά. Παράλληλα, με τις ρίζες της, κατάφερε να δημιουργήσει και μια σταθερότητα στο χώμα, αποτρέποντας τη διάβρωση και βοηθώντας τα υπόλοιπα φυτά να σταθούν όρθια, αν και πολλοί από αυτά έχουν υποστεί ζημιές από τη ξηρασία. Ακολούθησε ο Δίκταμος, που αν και με μικροσκοπικά του φύλλα, είχε την ικανότητά του να αναρριχάται στα βράχια. Ανέβηκε ψηλά και άρχισε να απλώνεται, δημιουργώντας σκιά για τα

μικρά φυτά που καίγονταν από τον ήλιο. Το Θυμάρι, μικρό και δυνατό, άρχισε να ανθίζει, έστω και με τη λίγη υγρασία που είχε. Το άρωμά του τράβηξε μέλισσες και άλλα έντομα, που βοήθησαν στη γονιμοποίηση των φυτών. Η Καππαριά, που άντεχε στις πιο δύσκολες συνθήκες, άπλωσε τους καρπούς της γύρω από τον κήπο. Τα ζώα που ήρθαν να φάνε τους καρπούς, κουβάλησαν σπόρους σε πιο δροσερά σημεία, φυτεύοντας νέα ζωή. Η Φασκομηλιά, αν και είχε στραβά φύλλα, σαν να είχε κουραστεί από τον άνεμο που τη χτυπούσε τόσο καιρό, άρχισε να σκορπίζει τις ουσίες της στον αέρα, απωθώντας τα έντομα που έτρωγαν τα ήδη αδύναμα φυτά.

Τα φυτά δούλευαν όλα μαζί, μέρα νύχτα για να ξανά δώσουν στα βουνά του Ψηλορείτη τις ευωδίες και τα χρώματά τους. Το καθένα ξεχωριστά με τις ικανότητές του και ταυτόχρονα μαζί για ένα κοινό σκοπό. Ο άνεμος, που πέρασε ανάμεσα στα φυτά, κουβάλησε τη γύρη και τις μυρωδιές τους στα βουνά, καλώντας κι άλλα φυτά να έρθουν να ενωθούν. Ξάφνου εμφανίστηκε η Ασφάκα, με τα σκληρά και τραχιά φύλλα, φαινόταν αγκαθωτή και αφιλόξενη, αλλά έκρυβε μια βαθιά καρδιά γεμάτη θάρρος. Με τη σκληρή της όψη, προσφέρθηκε να προστατέψει τα μικρά φυτά που δεν άντεχαν τον δυνατό άνεμο. Και ήρθαν κι άλλα κι άλλα κι άλλα..

Ωσπου ήρθε η βροχή. Σιγανή στην αρχή, δυνατή στη συνέχεια, δρόσισε τον κήπο και χάρισε ζωή. Όλα τα φυτά, μικρά και μεγάλα, σήκωσαν τα φύλλα τους στον ουρανό σαν να ευχαριστούσαν τη φύση για το δώρο της. Ο γέρο-Πλάτανος είπε τότε "Βλέπετε, κάθε φυτό εδώ έχει τη δική του δύναμη. Και όταν ενώνονται, γίνονται ανίκητα. Αυτό είναι το μυστικό της ζωής στον Ψηλορείτη. Ξάφνου εμφανίστηκε Η σπάνια Τουλίπα της Κρήτης. Είχε άνθη που άνοιγαν αργά, πιο αργά από τις άλλες τουλίπες. Οι άνθρωποι νόμιζαν πως "αργούσε να ανθίσει," αλλά η Τουλίπα απλώς περίμενε την τέλεια στιγμή για να δείξει την ομορφιά της.

Από τότε, ο κήπος δεν ήταν απλώς ένας τόπος πρασίνου. Ήταν σύμβολο συνεργασίας και ανθεκτικότητας, και κάθε πλάσμα που περνούσε από εκεί έβρισκε έμπνευση να συνεχίσει, παρά τις δυσκολίες. Ο κήπος γέμισε ξανά με χρώματα, και η σοφή Λεβάντα χαμογέλασε και είπε «Εσείς τα φυτά δείξατε πως η δύναμη της καρδιάς και της θέλησης μπορεί να νικήσει κάθε εμπόδιο. Είστε οι αληθινοί ήρωες της κοιλάδας.»

Από τότε, τα *Φυτά των Λουλουδιών* έγιναν σύμβολο ελπίδας για όλους. Η κοιλάδα γιόρταζε κάθε χρόνο την ημέρα που έσωσαν τον Κήπο του Ψηλορείτη, τιμώντας τη μοναδικότητα του καθενός. Η σοφή γιαγιά Λεβάντα κι ο γέρο-Πλάτανος όταν τον είδε, δάκρυα κύλησαν από τα μάτια τους. «Αυτός ο κήπος δεν είναι μόνο για να ανθίζουν τα λουλούδια,» είπαν. «Είναι ένας τόπος όπου οι καρδιές των ανθρώπων μπορούν να ανθίσουν κι αυτές.»

Ο Κήπος του Ψηλορείτη έγινε θρύλος. Δεν ήταν μόνο ένα μέρος. Ήταν μια ιδέα. Ένα σύμβολο ότι κάθε διαφορετικότητα είναι ένα λουλούδι στον μεγάλο κήπο της ζωής. Και τα φυτά των λουλουδιών ήταν οι φύλακες αυτής της ιδέας – πλάσματα που έδειχναν ότι οι ιδιαιτερότητες δεν είναι εμπόδια, αλλά μονοπάτια προς τη δύναμη, τη χαρά και την ενότητα.

Ικανοποιημένη από το αποτέλεσμα η αρχαία Ελιά, η σοφή φύλακας του κήπου είπε «Αν νομίζετε ότι η τελειότητα είναι το παν, δεν ξέρετε τη σοφία της Κρήτης. Εδώ, τα φυτά ανθίζουν στις πιο αντίξοες συνθήκες. Δεν χρειάζονται ομοιομορφία για να είναι δυνατά. Η Καπαριά στα βράχια, το Θυμαρί στις σχισμές, και το Φασκόμηλο στους ανέμους είναι η ψυχή του τόπου μας. Αυτός δεν είναι ένας απλός κήπος. Είναι ένα δώρο της φύσης που αγκαλιάζει τη διαφορετικότητα και τη δύναμη.»

Και όλοι θυμόντουσαν το πιο σημαντικό μήνυμα: «Η διαφορετικότητα είναι η δύναμη που κάνει τον κόσμο να ανθίζει.» Και ήταν εκεί πάντα ο Ψηλορείτης να τους το θυμίζει ..